

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. H. T.**, trvale bytem „X“, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2012, č. j. KRPU-4550-6/ČJ-2012-040022-ZZ,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 5. 1. 2012, č. j. KRPU-4550-6/ČJ-2012-040022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

V žalobě uvedl, že žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V případě žalobce nebyly naplněny všechny kumulativní podmínky požadované k jeho zajištění ust. § 124 zákona o pobytu cizinců.

Dle žalobce je od 1. 1. 2011 možno přistoupit k zajištění cizince až v případě, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a dále je nutné naplnění jedné z podmínek vyjmenovaných pod písmeny a) až e) v ust. § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkázal na čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, podle něhož by měl správní orgán pečlivě zvážit použití mírnějších opatření, k nimž zvláštní opatření za účelem vycestování bezesporu patří. Žalobce výslovně projevil úmysl odjet domů a požádal o dobrovolný návrat zpět do Vietnamu a také se na Policii ČR dostavil dobrovolně. S ohledem na tuto skutečnost nepřichází v úvahu, že by se mohla naplnit obava ve smyslu ust. § 124 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, tedy že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu či snad závažným způsobem narušit veřejný pořádek či že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je zcela nesmyslné, že by se žalobce vyhýbal návratu za situace, kdy sám o dobrovolný pobyt požádal.

Za problematickou považuje žalobce i stanovenou dobu zajištění na 90 dní, když sám žádá o dobrovolný návrat zpět do vlasti, což zásadně mění situaci a žalovaný může očekávat ze strany žalobce maximální možnou součinnost. Žalovaná dostatečně neodůvodnila svou úvahu o tom, že by za stávajících okolností bylo neúčelné uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a předmětné rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K věci uvedla, že žalobce byl zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) zákona o pobytu cizinců a nikoliv podle ust. § 124 odst. 1 písm. a), písm. b), téhož zákona, jak mylně uvádí žalobce ve své žalobě v bodě II na str. 3 žaloby. Žalobce byl přitom zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) zákona o pobytu cizinců, protože jednak je prokazatelně starší 15 let, když totožnost žalobce byla v řízení bezpečně prokázána včetně data jeho narození, tj. 22. 10. 1970, přičemž žalobce svoji totožnost včetně data narození nijak nezpochybňoval. Dále byl žalobce zajištěn, protože o jeho správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto, a to dne 13. 5. 2011 pod č. j. KRPU-49519-10/ČJ-2011-040022-SV-ZZ, které žalobce osobně převzal dne 13. 5. 2011 a téhož dne nabylo i právní moci a vykonatelné je od 7. 12. 2011. Dále byl žalobce zajištěn, protože v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť žalobce naprosto ignoruje pravomocná rozhodnutí správních orgánů i pravomocná soudní rozhodnutí a také vědomě nerespektuje platné právní předpisy České republiky a Evropské unie upravující pobyt cizinců na jejich území, když byl u něj zjištěn opakovaný neoprávněný pobyt bez platného víza i bez platného cestovního dokladu, opakovaně maří výkon správního i soudního rozhodnutí a v řízení o správním vyhoštění udává jiné identity s cílem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, přičemž všechny tyto skutečnosti jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále byl žalobce zajištěn, protože je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když opakovaně mařil správní i soudní rozhodnutí. A konečně žalobce byl zajištěn i proto, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, když lhůta k vycestování marně uplynula dne 7. 12. 2011.

Dále žalovaná uvedla, že stanovená doba zajištění na 90 dnů je odpovídající, neboť žalobce nevlastní platný cestovní doklad a v průběhu zjišťování totožnosti při předchozím zajištění uvedl jinou identitu, a proto je nutné totožnost žalobce ověřit cestou zastupitelského

úřadu jeho domovského státu v České republice přímo ve Vietnamu, aby mohl být žalobci vyřízen náhradní cestovní doklad. Celý tento proces je přitom velmi složitý a časově náročný.

K námitkám žalobce, že se dobrovolně dostavil na Policii ČR a snaze vyřešit svůj neoprávněný pobyt, žalovaná zmínila, že tak žalobce učinil po více než dvou měsících po propuštění ze zajištění a nepodnikl žádné jiné kroky k legálnímu opuštění České republiky.

Dále žalovaná uvedla, že jí není nic známo o tom, že žalobce údajně požádal o dobrovolný návrat do země původu. Naopak je zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce projevil úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu, kdy tento úkon učinil dne 9. 1. 2012 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, což je zcela v rozporu s tvrzením žalobce o jeho vůli se dobrovolně a co nejrychleji vrátit do země původu. V této souvislosti žalovaná poznamenala, že institut dobrovolného návratu je upraven v ust. § 123a zákona o pobytu cizinců, přičemž podáním žádosti o dobrovolný návrat však nevzniká povinnost propustit žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců. Na žalobce by se totiž vztahovalo pouze ust. § 123a odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 123a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Závěrem žalovaná zmínila, že nedošlo ani k namítanému porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaná postupovala zcela v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) citované úmluvy, kdy k omezení osobní svobody žalobce došlo v souladu s ust. § 124 odst. 1 písm. b), písm. c) ve spojení s ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Při jednání před soudem dne 15. 2. 2012 žalobce nad rámec námitek uplatněných v žalobě uvedl, že si vyřizuje nový cestovní doklad, aby mohl sám dobrovolně území České republiky opustit, a proto jeho zajištění není nutné. Prvně vietnamskou ambasádu v Praze za účelem obstarání nového cestovního dokladu kontaktoval dne 30. 11. 2011 a pak dne 30. 12. 2011, kdy mu bylo sděleno, že jeho záležitost se vyřizuje s tím, že na vystavení nového cestovního dokladu musí čekat 3 měsíce. Na podporu tohoto tvrzení pak soudu předložil k nahlédnutí 2 údajná potvrzení z vietnamské ambasády ze dne 30. 11. (bez uvedení kalendářního roku) a ze dne 30. 12. 2011.

Při tomtéž jednání před soudem pověřený pracovník žalované odkázal na obsah vyjádření žalované k žalobě ze dne 7. 2. 2012 a dodal, že po podání žaloby již bylo pravomocně rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kdy řízení bylo zastaveno pro nepřípustnost. Dále uvedl, že žalobce v podstatě již od roku 1999 připouští a doznává před správními orgány a soudy, že na území České republiky pobývá nelegálně. K tvrzení žalobce, že si vyřizuje nový cestovní doklad, aby mohl sám a dobrovolně vycestovat, a proto jeho zajištění není nutné, podotkl, že vietnamská ambasáda v Praze v případech ztráty cestovních dokladů vystavuje obratem alespoň provizorní doklady svým občanům a standardní doklady pak vydává do 1 měsíce. Proto v tomto tvrzení shledává pouze účelovost, zvrátit rozhodnutí o zajištění a snahu oddálit vycestování žalobce, když žalobce měl mnoho let možnost území České republiky opustit.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první

s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu, který předložila soudu žalovaná, soud zjistil pro předmětný případ následující podstatné skutečnosti:

Žalobce se dne 4. 1. 2012 dostavil k žalované za účelem legalizace pobytu na území České republiky na Policii ČR vydáním výjezdního příkazu. Lustrací žalované v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011 pod č. j. KRUPU-49519-10/ČJ-2011-040022-SV-ZZ, uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 5 let, dále mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2011, když téhož dne se žalobce vzdal práva odvolání, a je vykonatelné od 7. 12. 2011. Dále žalovaná dle svých evidencí zjistila, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 12. 5. 2011, č. j. KRUPU-49519-11/ČJ-2011-040022-SV-ZZ, zajištěn na 90 dnů v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, a to za účelem správního vyhoštění, přičemž posléze toto zajištění bylo prodlouženo o dalších 90 dnů z důvodu neověření totožnosti žalobce a nemožnosti vystavení náhradního cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění. Po uplynutí 180 denní zákonné lhůty stanovené pro zajištění byl však žalobce dne 7. 11. 2011 propuštěn ze zajištění z důvodu neověření jeho totožnosti a nemožnosti realizovat správní vyhoštění s tím, že žalobci byl pracovníky Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová na základě již výše citovaného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 5. 2011 udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti na 30 dnů, a to do 6. 12. 2011. Dále žalovaná dle svých evidencí zjistila, že dne 4. 3. 1999 byl žalobci ukončen jeho dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání, který mu byl povolen v roce 1993, přičemž následně dne 21. 8. 2003, pod č. j. SCCP-56/OV-OPK-PR-2003, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s dobou zákazu vstupu stanovenou na 3 roky, tj. do 21. 8. 2006. Žalovaná dle svých evidencí rovněž zjistila, že dne 13. 9. 2004 byl žalobci Obvodním soudem pro Prahu 4, pod sp. zn. 33 TT 117/2004, pravomocně uložen trest soudního vyhoštění na dobu 5 let, neboť žalobce mařil výkon úředního rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21. 8. 2003, které již bylo citováno výše, neboť žalobce se přes uložený zákaz zdržoval na území České republiky. Dále žalovaná dle svých evidencí zjistila, že žalobce přes uložený trest soudního vyhoštění z území České republiky nevycestoval a pobýval na území České republiky neoprávněně až do dne 11. 5. 2011, kdy byl kontrolován při pobytové kontrole v Jiříkově a kdy udával záměrně identitu jiného státního příslušníka Vietnamu, který měl na území České republiky povolen trvalý pobyt. Na základě toho pak bylo dne 13. 5. 2011 vydáno již výše citované rozhodnutí o správním vyhoštění a téhož dne bylo vydáno i již výše citované rozhodnutí o zajištění žalobce. V důsledku těchto zjištění pak žalovaná dne 5. 1. 2012 v 11.00 hod. vydala za asistence tlumočníka žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, který byl téhož dne v 15.15 hod. předán do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V této souvislosti je třeba mít na paměti, že na jedné straně je sice rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydáváno příslušným správním

orgánem v časové tísní, ovšem na druhou stranu ve vztahu k dotyčnému cizinci je důvodem pro jeho omezení osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2006, sp. zn. 7 Ca 209/2005, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 855/2006). Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné zdůvodnění, proč žalovaná volila nejprísnější opatření k zajištění vyhoštění, které český právní řád umožňuje. S touto námitkou se soud neztotožňuje a považuje ji za nedůvodnou.

Dle ust. § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců totiž platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že jednou z podmínek, které musejí být splněny, aby mohl být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění, je mimo jiné i skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. V případě, že žalovaná nevyjádří ve svém rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2011, z jakého důvodu nelze použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b téhož zákona, jedná se o vadu rozhodnutí.

Zvláštním opatřením za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom je:

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaná se úvahami o možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování zabývala. Na str. 4 v odstavci 5 napadeného rozhodnutí uvedla, že s ohledem na prokázané jednání žalobce by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo naprosto nedostačující a není zde záruka, že by žalobce z území České republiky vycestoval.

Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedla úvahy a důvody, které jí vedly k závěru o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Dle soudu napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti tak, jak je normuje ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Následně se soud zabýval otázkou, zda v daném konkrétním případě existovaly důvody pro rozhodnutí o zajištění žalobce jakožto cizince za účelem správního vyhoštění.

Z ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí být splněny kumulativně následující podmínky:

1. zajišťovanému cizinci již bylo 15 let,
2. zajišťovanému cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie,
3. nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a
4. je splněna některá z podmínek uvedených v citovaném ustanovení pod písm. a) – e) s tím, že není nutné, aby byly splněny všechny podmínky uvedené pod písm. a) – e) citovaného ustanovení, nýbrž postačuje, aby společně s podmínkami uvedenými ad 1. až 3. byla splněna alespoň jedna z podmínek pod písm. a) - e) citovaného ustanovení.

Po zhodnocení spisového materiálu, který soudu předložila žalovaná, a uskutečněném soudním jednání přitom soud dospěl k závěru, že podmínky pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění jednoznačně byly splněny. Žalobci, jenž je bezesporu cizincem starším patnácti let, bylo rozhodnutím ze dne 13. 5. 2011 uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2011, když téhož dne se žalobce vzdal práva odvolání. Dále bylo prokázáno, že nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 5. 2011, které nabylo vykonatelnosti dnem 7. 12. 2011. Vedle toho bylo zjištěno, že žalobce od roku 1999 pobývá na území České republiky nelegálně, přičemž u něj byl zjištěn opakovaný neoprávněný pobyt bez platného víza i bez platného cestovního dokladu, a to dokonce navzdory pravomocným rozhodnutím správních orgánů (rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 21. 8. 2003 a ze dne 13. 5. 2011) i pravomocnému soudnímu rozhodnutí (trestní příkaz o vyhoštění žalobce ze dne 13. 9. 2004) o vyhoštění žalobce z území České republiky. Nelze přitom nezmínit, že v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce udával jiné identity s cílem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Žalobce tak zcela zjevně porušil povinnosti cizince uložené mu v ust. § 103 písm. m), písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť neprodleně neohlásil policii ztrátu cestovního dokladu a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu nebo víza, čímž žalobce spáchal přestupky podle § 156 odst. 1 písm. h) a i) zákona o pobytu cizinců. Z těchto důvodů má soud za to, že je zde v případě žalobce nebezpečí, že bude i nadále rušit veřejný pořádek tím, že bude porušovat právní předpisy České republiky neoprávněným pobytem. Stejně tak jsou zcela důvodné argumenty žalované spočívající v obavě, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění, a to s ohledem na to, že žalobce se v minulosti opakovaně dopustil maření pravomocných rozhodnutí správních orgánů a dokonce i pravomocného soudního rozhodnutí, když od roku 1999 až dosud pobývá nelegálně na území České republiky, ačkoliv v mezidobí zjevně měl možnost sám a dobrovolně z území České republiky vycestovat. Z tohoto důvodu soud jako účelové soud vyhodnotil i tvrzení žalobce, že koncem roku 2011 se údajně snažil zajistit vydání nového cestovního dokladu, aby mohl následně sám a dobrovolně vycestovat z území České republiky. Soud proto v případě žalobce shledává důvodnou obavu žalované, že žalobce, pokud by nebyl zajištěn za účelem správního vyhoštění, bude nadále nelegálně pobývat na území České republiky, když tak činil mnoho let předtím. Ze stejného důvodu pak ve shodě se žalovanou soud dospěl

k závěru, že v případě žalobce nepřichází v úvahu ani použití mírnějších prostředků v podobě zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123 zákona o pobytu cizinců.

Dále je třeba uvést, že dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud se proto nezabýval dalšími okolnostmi nastalými po vydání napadeného rozhodnutí, mezi něž patří i případná žádost žalobce o dobrovolný návrat podle ust. § 123 zákona o pobytu cizinců nebo rozhodnutí o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany, k nimž mělo dojít po 5. 1. 2012 a tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobce proti stanovené délce zajištění na 90 dnů. Podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů, avšak za určitých okolností může být i dále prodloužena (viz § 125 odst. 2, odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalobce byl zajištěn bez platných dokladů, takže mu je nutno opatřit cestovní doklad a ověřit jeho totožnost, obzvláště když v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce udával jiné identity. V době vydání rozhodnutí o zajištění tak nemohla žalovaná vědět, jak dlouho bude řízení trvat, například zda se žalobce vzdá práva odvolání a tím celé řízení urychlí. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že stanovení doby zajištění je založeno na správním uvážení vycházejícím z kvalifikovaného odhadu trvání řízení (srov. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Soud přitom nezjistil, že by žalovaná ve smyslu ust. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. překročila zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužila. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se jeví stanovená délka zajištění v polovině základní zákonné sazby v případě žalobce jako zcela adekvátní.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. února 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová